

ՀԱՅՐԵՆՈՒԹՅՈՒՆ

ԿՈԹՈՂԸ

Ոտքերիս տակ, խորունկ ծորում գալարում է մի բարակ գետ,
Զորի եզրին ինձ է նայում հնադարեան մի ձեռակերտ:

Կիսաւեր է այդ կոթողը, չկայ հակառակ գեղեցիկ,
Ցած են թափուել, փշրուել են սիւներն ամուր, վեհ ու վերծիգ,
Եւ ամրաշէն պատերի մէջ ժամանակի ձեռքը քանդիչ
Անդունդ - ճեղքեր է բաց արել, բաժանել է բարը քարից,
Բայց հիմքը կայ, հիմքի վրայ՝ հէքեաթային ու հաստատուն՝
Բարձրանում է մարմնացած մի փառայեղ գեղեցկութիւն:

Փա՛ռք քո հոգուն, փա՛ռք քո մտքին, ժողովուրդ իմ մեծաբանքար,
Քո հանճարն է փառարանում այս կերտուածքի ամէն մի քար:

Այս վայրկեանին հոգիս լցուած է անպատում հպարտութեամբ,
Եւ յոյզերիս էլ չի իջնի վհատութեան ոչ մի սեւ ամպ.

Դժուցէ թոռան ծոռան ծոռն եմ ես վարպետի այն անանուն,
Որ քարերից հիւսել է այս հէքեաթն անմեռ ու հմայուն,
Եւ ծորերում, ժայռի զլխին, քաղաքներում հնամենի
Կերտել է յոյս - կոթողների մի աստղախումբ, որ մահ չունի:

Փա՛ռք քեզ, վարպետ իմ նախահայր, փառք քո գործին լուսապայծառ,
Դու իմ հոգում միշտ կը մնաս, որպէս ծիծղուն, ծաղկավառ ծառ:

ԳԱՐՈՒՆ

Թող քո յոյսը չսասանի,
Իմ անուշիկ, իմ կակաչ,
Զմեռն ինչքան դաժան լինի՝
Կգայ գարունը կանաչ:

Զմեռն ինչքան ահեղ լինի,
Հողմը ոռնայ՝ վայրաբար,
Չեն ցամաքի իմ հայրենի
Աղբիւրները անսպառ:

Թող ժախտող միշտ վառ լինի,
Խինդը՝ կարմիր մի կակաչ,
Բուրը ինչքան էլ մոլեգնի՝
Կգայ գարունը կանաչ: